

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det er ret sjældent, at man her i Folketinget hører hr. Ole Sohn bruge store ord. Han brugte udtrykket, at man var faldet så dybt, og det var med hensyn til, at man var løbet fra noget. Dansk Folkeparti er ikke løbet fra nogen aftale. Det, jeg har sagt krystalklart flere gange her i dag – og hr. Sohn plejer ikke at være tungnem – er, at sagen nu ligger på regeringens bord, så der kan findes en rimelig løsning.

Man påstår, at Dansk Folkeparti skulle gå med til et bestemt beløb, men vi har aldrig sat beløb på. I dag har det svinget mellem 100 og 200 mio. kr., som kunstnerne skulle have. Et beløb har aldrig nogen sinde været skrevet et eneste sted. Det har dog fremgået i dag tydeligt og klart af debatten, og det ærgrer og irriterer mig faktisk også en lille smule.

Det, vi var med i – nu bruger man udtrykket: havde skrevet under på – men den betænkning, vi var med i, vil jeg hellere sige, lød på, at der skulle findes en rimelig løsning, og jeg har fortsat også signaleret til kulturministeren her i dag, at den løsning skal findes. Det løber vi overhovedet ikke fra, men det er selvfølgelig så let at stå og sige, at noget siger man før og efter valget. Vi siger præcis det samme i denne her sag, som vi sagde før valget, og det er præcis det samme, som vi sagde, da vi i sin tid var med til at presse hr. Ole Sohn til at gå til den S-ledede regering for at sige: Denne her lov skal ikke vedtages, før den sag er sat på plads. Men hr. Sohn lod sig, som i så mange andre sager, overbevise af den S-ledede regering om, at det finder vi ud af hen ad vejen. Det gjorde man bare ikke, og den arbejdsgruppe har nu siddet i mange måneder, og ingen ved overhovedet, hvor langt den er nået. Måske ved kulturministeren det, og det er da også muligt, at man kan bruge noget af det arbejde, der er lavet hidtil.

Jeg vil følge denne her sag meget nøje, og det har jeg også meddelt kulturministeren på tomandshånd, så der findes en konstruktiv løsning. Men jeg må samtidig også sige, at jeg næsten er lige så sikker som amen i kirken på – nå, lampen lyser knap nok rødt endnu – at når den løsning er fundet, vil man være utilfreds. Der er ligesom lagt op til fra oppositionens side, at alle skal være utilfredse med den løsning, der findes.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er det jo ikke alt, man kan forvente at forstå. Jeg kan simpelt hen ikke forstå sammenhængen mellem, at ministeren kan gå op på talerstolen og sige, at der er politisk flertal for ministerens udspil om at lave en omkostningsneutral ordning – det er jo i forhold til den indtægt, som kunstnerne har i dag, altså før kompensationen for den digitale kopiering – og så at hr. Poul Nødgaard kan gå op og sige: Jeg har sagt til ministeren, at der skal findes en rimelig løsning. De to ting hænger ikke sammen.

For det er jo ikke en rimelig løsning at sige: I skal ikke have kompensation for digital kopiering. Det er det, ministeren siger, og ministeren siger, at han har flertal for det. Eftersom der er tilkendegivelse fra samtlige andre partier end V og K, må det være Dansk Folkeparti, som har givet regeringen et tilsagn om, at der ikke skal ydes en kompensation.

Følgende er også til ministeren: Det beløb, der kommer ind i dag, lever ikke engang op til den kompensation, som ministeriet i sin tid aftalte skulle være provenuet, da man tillod den analoge kopiering, altså vederlagsbidrag på kassetter og videobånd, for inden den kom op på det niveau, som var aftalt, og som var forudsat, så kom de nye og digitale kopieringsmuligheder.

Og inden det er kommet i gang, er der for det første sket det, at it-branchen og forhandlerne jo har købt ind i vognlæs. Derfor er der stort set ikke solgt en cd med afgift endnu, og det vil først ske til efteråret. Det vil sige, at provenuet bliver sat ned med regeringens udspil. Så der er altså ikke tale om, at regeringen ønsker at give en kompensation for den digitale kopiering.

Så vil jeg gerne sige til ministeren: Jeg er fuldstændig enig i, at dér, hvor branchen kan gøre sit, er, at man undgår at lægge afgifter på enkelt-elementer, som kan øge grænsehandelen. Det har vi ingen interesse i. Det synes vi er helt i orden. Det er derfor, at it-branchen skal være med i arbejdet.

Men it-branchen vil jo selvfølgelig aldrig nogen sinde acceptere, at der bliver lagt en afgift på, som giver kunstnerne den kompensation, som de er berettiget til, for det fordyrer jo varerne. Derfor er vi nødt til som politikere at sige, hvor niveauet skal være, og så må vi give parterne det som en bunden opgave. Det har man gjort i Frankrig. Efter de oplysninger, jeg har, fungerer det faktisk på en rimelig facon.